Peretz, Isaac Leib.
S'brent : eynakter.
In: Geshikhtn un stsenes. Ale verk / fun Y.L. Perets ; Vol. 15.
[Wilno], 1925.
Pp. 321-338.

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET

YIVO INSTITUTE FOR JEWISH RESEARCH

Master negative Storage Number Y-2005- 1915.11

Peretz, Isaac Leib, 1851 or 2-1915.
S'brent: eynakter.
In: Geshikhtn un stsenes / Y.L. Perets.
[Wilno] : Vilner farlag fun B. Kletskin, 1925
Pp. 321-338; 21 cm. Ale verk / fun Y.L. Perets ; 15.

1. Short stories, Yiddish.--lcsh 2. Yiddish drama.--lcsh
I. Lithuania-Vilnius II. Peretz, Isaac Leib, 1851 or 2-1915. Works. 1920 ; 15.

ID : NXYH02-B3930 CC: 9114 DCF: [HBR]
CALL #: /24494

Reduction ratio X10.0

ס׳ברענט

(איינאַקטער)

פּערזאָנען :

שמריה — איבער זיבעציק.
חנה־רויזע — זיין ווייב, אַ יאָר צוויי און צוואָנציק.
דוד — שמריהס שטיף־זון.
א ייד — אין פענסטער.

אַ בעל־ביתישע שטוב מיט אַ טיר אין הינטער־גרונט אין קיך אַריין. אין קיך קענען דער טיר אין שטוב רעכטס, פון פאָדערגרונט און אַרויף אַ קאַמאָד, אַ פענסטער אין גאַס אַריין, אַ שאַנק און אין ווינקל — הויך אָנגעלייגטע זעק מיט תבואה, לינקס — אַ באַנק־בעטל הינטער אַ שפּאַנישן ווענטל, צום פאָדערגרונט צו אָבן; צוויי הויך אויפגעבעטע בעטן, אין דער מיט, אונטער אַ הענגל־לייכטער — אַ טיש מיט שטולן אַרום.
ציים: צו תקון שבועות.

דוד

(ליגט אויפֿן באַנק־בעטל)

שמריה

(ענדיקט דאָס בענטשן)

חנה־רויזע

(האָט געענדיקט, קוקט אומרוהיק צום שפּאַנישן ווענטל, דערנאָך צו שמריהן, נעמט זייער שטיל צוואַמען די טעלער פֿון טיש, גייט אויף די נעגל צו דער קיך צו)

שמריה

אדני עוז לעמו יתן, אדני יברך את עמו בשלום!

א ייד

(קומט פֿון דרויסן צום פֿענסטער, וואַרפֿט אַן איראָנישן בליק צום שפּאַנישן ווענטל, זוכט מיט די אויגן חנה־רויזען אין קיך, שמייכלט; דערנאָך הויך צו שמריהן)

גוט יום־טוב, ר׳ שמריה...

שמריה

(דרייט זיך צו אים אויס, אומרוהיק)

גוט יום־טוב, גוט יאָר...

דער ייד

(מיט אַ בליק צום ווענטל)

ליבער אייער גאַסט! נישט געגאַנגען אַפֿילו דאַווענען?

שמריה

אַזוי ליגט ער אין דער פֿינסטער... אַפֿילו צו דער סעודה נישט געגאַנגען. (פֿון צאָרן באַהערשט) אַ היים געקומען... אַ שותּף צום הויז!

חנה־רויזע

(וואָס האָט געוואַשן ס׳געפֿעס ביי דער קיך, ווערט אויסדרייענדיק מיט פֿאַר־וואורף)

שמריה!

דער ייד

נו, אַ שותּף איז ער דאָך... איר האָט עס געקויפֿט מיט זיין מוטער, עליה השלום, דאַכט זיך, אייער דריטע ווייב... בשותּפֿות? (פּויזע) איר גייט צו תּקון שבֿועות?

שמריה

אודאי, וואָס איז די שאלה?

דער ייד

כ׳מיין, ווייל ס׳איז שפּעט. (פּויזע) איך גיי שוין, (אָפּ)

שמריה

(נאָכבלויפֿנדיק)

ברעך די פּיס! (סאַפּעט שווער, פֿאַרוויכערט אַ ציגאַר, רופֿט) חנה־רויזע! (העכער) חנה־רויזעלע!

חנה־רויזע

(אַריינקומענדיק)

וואָס?

(בלייבט שטיין ניט ווייט פון טיר, ווישנדיק זיך נערוועז די הענט אָן פאַרטוך)

שמריה

ווי געפעלט דיר מיין שטיף-זונדל און דיין שיער-נישט-געוועזענער...?

חנה-רויזע

שמריה, ער הערט דאָך יעדעס וואָרט.

שמריה

וואָס? נישט אמת? נישט געשדכנט זיך צו דיר? – אי״ה באַלד מוצאי יו״ט צאָל איך אים אויס זיין חלק און הײדא!

חנה-רויזע

אָבער וואָס האָסטו פון מיר געוואָלט?

שמריה

פון דיר?

חנה-רויזע

האָסט דאָך מיר גערופן.

שמריה

און אַז כ׳האָב גערופן, גייט מען צו נענטער. הע? און ווען אַ יונגערמאַן רופט דיך?

חנה-רויזע

(צוגייענדיק)

ס׳וואַסער ווערט מיר קאַלט.

שמריה

מיר – דאָס האַרץ. (פויזע) כ׳גיי צו תקון שבועות!

חנה-רויזע

(דערשראָקן)

גיי נישט! (כאַפּט זיך) כמאַרעס, ס׳וועט רעגענען...

שמריה

(וואָס האָט אויף חנה-רויזען געקוקט אַ לאַנגע ווײַלע מיט קאַלטן חשד)

שאַדט נישט! כ׳בין נישט פון צוקער און כ׳שמעק דיר ניט, ווי צוקער! (נאָך אַ קורצער פויזע, צאָרנדיק) און לייטן געלעכטער וויל איך נישט זיין... ס׳דאַרף קיינער ניט וויסן. הערסט?

חנה-רויזע

(זיך קוים איינהאַלטנדיק פון וויינען)

קוועל ניט, שמריה, כ׳בין אַזוי קראַנק...

שמריה

נו... נו? פריצישקע קרענק, כ׳וויל זאָלסט דיך מאָרגן צו דער שול אָנטון. הערסט? זאָלסט מיר נישט פאַרשטערן דעם יום-טוב, ווי פסח! כ׳וועל דיר אַרויסגעבן די צירונג, דערנאָך וועסטו אַ תירוץ האָבן: כ׳האָב דיך נישט געוואָלט וועקן! נעם דיר אַרויס ס׳קלייד... ס׳נייע.

חנה-רויזע

נאָך וואָס?

שמריה

זאָלסט גיין אין שול אַריין, ווי אַ מענטש! ווי עס

פאַסט פאַר שמריה תבואה־סוחרס. געננג חרפות און בושות געהאַט פסח! – געגאַנגען אין שול אַריין אין דעם אַלטן קליידל, און וועלכן די קבצנישע קרובים האָבן זי אַרויסגעפאַקט! פון פסח אַ תשעה באב געמאַכט! און אפשר האָסטו זיך מיט עפּעס אַנדערש געפרייט.

חנה־רויזע

— איך? —

שמריה

כ׳ווייס? געננג שמחה געהאַט, אַז דו האָסט אייגענע מצות געגעסן!

חנה־רויזע

(איראָניש)

אייגענע!

דוד

(שפּרינגט אויף, האַלט זיך קוים איין און זעצט זיך צוריק)

שמריה

אַלץ ניט פון מעות חטין!

(פּויזע)

חנה־רויזע

וואָס ווילסטו פון מיין לעבן?

שמריה

וואָס ווילט איר פון מיין לעבן? שווייגסט?! כע־כע־כע. צנועה מיינע!... כ׳בעט דיך, אַז דער הימל שפּאַלט זיך, וואָס וואָלסטו געבעטן?

חנה־רויזע

דעם טויט!

שמריה

(נאָך אַ פּרוּוונדיקע פּויזע)

פאַר וועמען?

חנה־רויזע

(אויסהאַלטנדיק דעם בליק)

פאַר מיר...

שמריה

אַזוי! ביסטו נאָך טאַקע אַ כשר־ווייבל – קריגסט אַ מתנה דערפאַר – צירונג. (עפנט דעם קאַסאַד, זוכנדיק) אַזוי, אַז מ׳איז אַ געטריי ווייבל! כע־כע־כע! (אַרויסנעמנדיק) שנירלעך פּערל!

דוד

די ירושה פון ערשטן ווייב!

שמריה

(גלייכצייטיק)

אַ פּריצה. (זיך אומקערנדיק צום ווענטל) וואָס ברומט ער דאָרט, דער אַפּיקורס? (צוריק צו חנה־רויזען). אַ פּריצה מעג זיי טראָגן. (צום ווענטל) אָנגעגעסן זיך מיט טרפות, ברומט אין אים! (צו חנה־רויזע) אַ קונציק שלעסל מיט אַ בריליאַנטל. (צום ווענטל) הערסט? געהאַט אַ דין־תורה מיט אירע יורשים; מ׳האָט עס מיר צוגעפּסקנט! (צו חנה־רויזע) אַ כראַבינע מעג עס טראָגן. נאַ, נעם, טראָג עס געזונטערהייט!

חנה-רויזע

(נעמט און פאַרלירט פון דער האַנט אויפן טיש אַרויף די פערל)

שמריה

אָסטראָזשנע! (ווכט ווייטער אין קאָמאָדע, אַרויסנעמענדיק)
און אָט אוירינגלעך!

דוד

(עמוואָס שטילער)

פון צווייטן!

שמריה

אַפילו פאַרגרינט; נאָך יום-טוב אויספוצן; קרייד ב״ה פעלט ניט, און אחרון, אחרון חביב – קאָנסט דאָך לשון קודש – ער האָט דאָך דיך געלערנט? – אַ קייט און אַ זייגער.
(דרייט זיך אויס צום ווענטל צו, רעדט נישט עפעס דוד).

חנה-רויזע

שוין אַלע דריי ווייבער!

שמריה

(דערהערט, דרייט זיך האַסטיק אויס)

פאַסט דיר נישט? קיין איינציקע פון מיסט נישט אויפגעהויבן! אַלע חתונה-קליידער און נדן געהאַט. (אַרויסגייענדיק) פאַרשטעק דעם לאָדן, כ'וועל דיר צוקלאַפּן. (אָפּ)

חנה-רויזע

(גייט צו צום פענסטער)

(פויזע)

שמריה

(פון דרויסן נאָכן צוקלאַפּן פון לאָדן)

שוין?

חנה-רויזע

(וואָס האָט דעם נאָגל פון האַנט אַרויסגעלאָזט, מעכאַניש)

שוין.

דוד

(אָפּרוקנדיק דאָס ווענטל)

חנה-רויזע!...

חנה-רויזע

(דרייט זיך אויס דערשראָקן)

אָך!...

דוד

(אויפשטייענדיק)

ווילסט מיר אַפילו ניט ענטפערן?

חנה-רויזע

(אָטעמט שווער, אָפּרייסנדיק ס'טיכל פון האַלז)

מען טאָר נישט, דוד.

דוד

(פאַרוואונדערט)

וואָס?

חנה-רויזע

כ'בין אַן אשת איש, נישט דאָס, וואָס געווען!

דוד

וואָס איז מיט דיר, חנה-רויזע ?

חנה-רויזע

כאָטש דו קוועל מיך ניט, דוד !
(זי קאָן נישט אָפּרייסן דעם בליק פֿון בענטש-ליכטל, וואָס צאַנקט, טוקט זיך און פּלאַטט אויף). ס'וויל נישט שטאַרבן... ס'וויל נישט אויסגיין... ס'מוז אָבער... אַלע מוזן ! (דאָס ליכטל פֿאַרלעשט זיך מיטן לעצטן אויפֿפּלאַמען)

דוד

חנה-רויזע !

חנה-רויזע

און אין מיר צאַנקט און צאַנקט די נשמה יאָרן-לאַנג, יאָרן-לאַנג !

דוד

(גייט אָפּ פֿון ווענטל)

קיין וואָרט פֿאַר מיר האָסטו נישט ?

(גייט אויף און אָפּ איבער דער שטוב. פֿון זיין גאַנג צעוויגט זיך דער הענג-לייכטער. ביי דעם שוואַכן ליכט פֿון דעם קיך-לעמפּל טאַנצן אַרום שאָטנס אויף די ווענט. חנה-רויזע יאָגט זיי נאָך מיט פֿאַרשטאַרטע אויגן. דודס טריט ווערן האַסטיקער און וועקן זי פֿון שווערע געדאַנקען, זי זעצט זיך און פֿאַרברעכט די הענט)

חנה-רויזע

שוין דריי טעג און דריי נעכט אַזוי... אויף און אָפּ, אויף און אָפּ ! (כאַפּט זיך אָן ביים קאָפּ) משוגע צו ווערן ! אויפֿן בלויזן האַרץ טרעט ער מיר !

דוד

(גייט צו צום ווענטל)

זאָגסט מיר עפּעס, חנה-רויזע ?

חנה-רויזע

(איבערשראָקן)

ניין, ניין !

(פּויזע)

דוד

(נאָך אַ ווײַלע)

וואָס האָסטו מיר געטאָן, חנה-רויזע ?! וואָס האָסטו אונז ביידע געטאָן ?!

חנה-רויזע

(מיט אַ קוי, אָן אַ קלאַנג)

וואָס ווילסטו פֿון מיר, דוד ! האָב דו רחמנות אויף מיר !

דוד

פֿאַרוואָס האָסטו מיר ניט געגלויבט, חנה-רויזע !

חנה-רויזע

(ווי פֿריער)

קוועל מיך ניט, דוד – גאָט איז מיין עדות ! אַ שוואַכע בין איך... האָסט מיך אַ רגע אַרויסגעצויגן פֿון דער פֿינסטער. דערנאָך, אַז דו ביסט אַוועק, בין איך צוריק אַריינגעפֿאַלן אין דער פֿינסטערניש ! – זיי האָבן מיך לייכט איבערגעוועלטיקט, איבערגעדייבערט... זיי האָבן מיר אויפֿן קאָפּ פֿלעקער געשלאָגן ! „נאָר געלערנט האָט ער דיך”...

דאָרט פעלן קיין כּלות ניט... „ער האָט דיר דען עפּעס צוגעזאָגט?!“ – „ער שרייבּט דען?!“

דוד

(עמפּערט)

כ׳האָבּ געשריבּן! חנה-רויזע, כ׳האָבּ געשריבּן!

חנה-רויזע

האָט מען אונטערגעשלאָגן!... און אין דער פינסטערער אָרעמקייט... ווייס איך? און יעדער בּיסן בּרויט האָט געשטיקט, יעדער טרונק וואַסער געוואָרגן! פון קראַנקע קינדערס מויל אַוועקגענומען... און דו ווייסט – אַ שוואַכע בּין איך; אַ מענטש אָן בּלוט... אַ פליג... איז געקומען די שפּין... (פּויזע) אַ שוואַכע פליג!

דוד

ווייל דו האָסט ניט געגלויבּט, חנה-רויזע!

חנה-רויזע

אפשר... נאָר יעדער בּיסן האָט געשטיקט, יעדער טרונק וואַסער – געוואָרגן... איז ער געקומען... אַרום און אַרום געשפּינט אַלץ, ארומגענומען! און דאָך בּין איך איינע אַליין... איינע אַליין, אַ יתומה... און אָן כּח... בּין איך אין פינסטערן קבר אַריינגעשפּרונגען, איך בּין אַליין שולדיק... ווען אַ פונק שכל... אַ פונק... און עס האָט זיך אָנגעהויבּן אַ לעבּן, אַ לעבּן... שרעק, פּיין, עקל... און נעכט... נעכט! דוד, איך בּין גענוג בּאַשטראָפט געוואָרן!

דוד

נישט דיין שטראָף וויל איך! בּאַפרייען וויל איך דיך, בּאַפרייען!

חנה-רויזע

ניין, ניין, דוד! געשטאָרבּן, בּאַגראָבּן! כ׳האָבּ מורא פאַר דיר, דוד! איך דאַרף דיך גאָרנישט הערן, דוד... עס איז אַ זינד... אַ שרעקלעכע זינד! ער האָט מיר גאַנצע נעכט פון ספרים אַרויסגעלייענט... פאַראַן אַ גיהנום... מען הענגט אויף בּריסטן... איבּער אָנגעצונדענע סמאָלע, כ׳האָבּ מורא פאַר דיר, דוד! פאַר דער זינד, פאַר גאָט!

דוד

(דערשראָקן)

וואָס האָט ער געמאַכט פון דיר, חנה-רויזע? וואָס טוט זיך עס? וואַרף פון דיר אַראָפּ זיין קללה, שאָקל דיך אָפּ, ווי פאַרכּישופט בּיסטו! וואָס טוט זיך מיט דיר, קרוין מיינע, חנה-רויזע, לעבּן מיינס! נשמה מיינע!

חנה-רויזע

(קוקנדיק שטאַר אויף די שאָטנס)

ניין, נישט דיינע, נישט דיינע! אַן אשת איש בּין איך, שמריהס בּין איך... ער האָט מיך געקויפט... גענומען אַריין אין זיין שפּינוועבּעריי און ער נאָגט און נאָגט... נישט דיינע בּין איך... דיינע, דוד, לעבּט שוין ניט... ער האָט זי בּאַזידלט, בּאַשפּיגן, פאַרמאוסט, דערנאָך מיט די דאַרע הענט געוואָרגן, מיטן אַלטן פייער אין די אויגן מיר פון לייבּ אויסגעבּרענט. פאַרפאַלן!... ש מ ר י ה ס ווייבּ בּין איך, אַן אשת איש... איך מוז אַנטלויפן פון דיר, דוד. (רוקט זיך הינטערווייליקעכטס אָפּ מיטן בּיינקל צו די זעק אין ווינקל) און קוועל מיך נישט, דוד! רעד נישט, זיי דו מיין מלאך המות ניט! מאַך מיך כאַטש ניט זינדיק! דיין קול איז אָנגעזאַפּט מיט זינד, דיין יעדעס וואָרט שטעכט מיך אין האַרץ, ווי אַ נאָדל... און איבּער דער שטובּ גייט ניט... איך טאָר אַפילו דיינע טריט ניט הערן! איך טאָר נישט און קאָן שוין ניט! איך האָבּ שוין קיין כּח ניט און

אזוי ווי דו גייסט, אזוי טאַנצן אַרום מיר די שאָטנס אויף די ווענט, זיי קריכן צו מיר! שטעקן צו מיר אויס לאַנגע צונגען... לאַנגע דאַרע הענט! זעץ דיך אַנידער, דוד!

דוד

(זעצט זיך אויפן באַנק־בעטל, שפּאַרט אָן דעם קאָפּ אין טיר)

און ווי לאַנג איז, אַז דו האָסט פאַר מיר קיין מורא ניט געהאַט... ווי לאַנג איז, אַז מיר האָבן זיך אַזוי טרייַ געזעגנט... אין סקווער אויף דער באַנק, געדענקסט; אַ קלאָרע נאַכט געווען... געזעגנט האָבן מיר זיך. „מען וועט דיך אַרויסלאָזן”, האָסטו מיך געטרייסט, וועסט צוריק קומען... אויפן אָנלען אָנגעשפּאַרט ביסטו געזעסן... אַ שוואַכע, אַ בלאַסע, און שטיל געשמייכלט האָסטו! אַ שטילער רוהיקער גלויבן האָט איבער דיין פּנים געשיועבט... האָסט אָנגעשפּאַרט דיין קאָפּ אָן מיין אַקסל; איך האָב דיך געקושט, און דיין פּנים האָט זיך גערויטלט, ווי אַ פרישער מאָרגנשטערן! און פון דיינע אויגן, פון דיינע גרונע טיפע שמאַראַגדן, זענען גאָלדענע שטראַלן אַרויס... געבליצט האָבן זיי... מיד ביסטו געוואָרן און אַראָפּגערוקט האָט זיך דיין קאָפּ אויף מיין האַרץ... „ווי עס קלאַפּט!” האָסטו קוים הערנדיק געזאָגט, און ווי זיס געציטערט האָט דיין קול... און איבער דיינע האָר, איבער דיין העבאַן־קרוין האָבן וואונדערלעכע גלאַנצן געציטערט. מיט אַ פאַרציטערטע האַנט האָב איך דיינע האָרנאָדלען אַרויסגענומען און דיין העבאַן־קרוין האָט זיך צעפלאָכטן, ביז צו דער ערד אַראָפּגעלאָזט... איך האָב מיט דער פלאַכער האַנט דיינע האָר געגלעט... פונקען זענען מיר פון אונטער דער האַנט געפלויגן.

חנה־רויזע

(וועקט זיך בעטנדיק)

שווייג, דוד, שווייג! דערמאַן נישט דאָס פאַרלוירענע! עס טוט אַזוי וויי!

דוד

(מיט פאָרוואורף)

און מיר האָבן נישט גערעדט, חנה־רויזע! נאָר דו האָסט געוואוסט און געגלויבט!

חנה־רויזע

איך האָב דיר דאַמאָלט געגלויבט, דוד, איך האָב מיך דאַמאָלט אין ליכטיקן שטרייף געבאָדן און אַ ליכטיקע נשמה געהאַט! דו ביסט געווען ביי מיר, מיין האַרץ האָט דיך אַזוי נאָענט געפילט, און מיין נשמה איז צו דיר געפלויגן, ווי פון ווינט און רעגן אַ שוואַכע טויב אין היימישן טויבענשלאַג אַריין!

דוד

(דערפרייט)

דער טויבנשלאַג איז אָפן חנה־רויזע! דו ביסט מיין!

חנה־רויזע

ניין, ניין! דיין חנה־רויזע איז געשטאָרבן... שמריהס אשת איש לעבט!... אין קבר לעבט זי, אין פינסטערן קבר... באַזידלט, באַשעמט... מיינע אויגן וואַרפן שוין קיין שטראַלן ניט, איך האָב זיי אויסגעוויינט... איך האָב שוין נישט קיין העבאַן־קרוין... אָפּגעשניטן האָט מען זי און ער האָט די האָר מיט די שטראַלן, מיט די גלאַנצן עמעצן פאַר אַ שייטל פאַרקויפט, איך טראָג אַ האָר־באַנד! פאַרלאָשן איז געוואָרן דער גאָלדענער שטרייף און אַ פינסטערניש האָט מיך פאַרשלינגען!

דוד

איך וויל דיך צוריק אין דער ליכט אַריינציען!

(פון דרויסן הערט זיך אַ ווינט, וואָס ווערט וואָס אַמאָל שטאַרקער, רעכטס ציטערט און קלאַפּט דער לאָדן)

ניין, ניין, דוד! — הערסט, איך האָב מורא, דוד! איך שרעק מיך — פאַר דיר, פאַר אים, פאַר דער וועלט... פאַר אַלע... נאָך מער פאַר גאָט!

דוד

גאָט איז אַ גוטער, חנה רויזע.

חנה־רויזע

(שאָקלט מיטן קאָפּ)

דיין גאָט, דער באַשעפער פון דיין וועלט... דיין וועלט איז פאַר מיר אַ גאָרטן מיט רויזן געווען... פלאַמענדיקע רויזן... און ווייסט אויך... און פיל בלויע, בלויע שטילע ברידערלעך... און בלוי איז געווען, און לייטזעליק דער הימל איבערן קאָפּ... מיט מיליאָנען לייטזעליקע אויגעלעך האָט גאָט אַראָפּגעקוקט אויף דער וועלט... און האָט אין גאָרטן די בלומען געבענטשט, און אַ ווינטל האָט אין גאָטס נאָמען געבלאָזן: ליבט אייך, ליבט! גאָט וויל אַזוי, גאָט הייסט אַזוי! אויף דעם האָט ער דעם גאָרטן געוויס באַשאַפן — דאָס אַלץ, דוד, איז חרוב ונחרב געוואָרן — אַן אשת איש בין איך — — — אַ פליג אין זיין נעץ, אין זיין נעץ, אין זיין שפּינוועבס! און ער זיצט איבער מיר און יאָגט, און יאָגט... גאַנצענע טעג, גאַנצענע נעכט... ער האָט מיר די פריערדיקע נשמה אויסגענאָגט! און פון גן־עדן בין איך פאַרוואָגלט געוואָרן! — איך בין זיין, און אין זיין וועלט לעב איך, אין זיין גיהנום! און אונטער מיר ברענט דער גיהנום און איבער מיר איז אַרויסגעצויגן אַ קאַלטער שטיינערנער הימל... און אַרום מיר טאַנצן זיינע שאָטנס, זיינע שדים! גאַנצע טעג, גאַנצע נעכט האָט ער עס מיר בלאַס און פינסטער געמאַכט — און פון צווישן די שפּאַלטן פון אייזערנעם הימל קוקט אַראָפּ אַ בייזער גאָט! ער טרייסט ניט, ער שילט! ליבן הייסט ער ניט! מיט שאַרפע אויגן, ווי מיט בליצן פון חלפים קוקט

ער דעם אָרעמען מענטש אין האַרץ אַריין און פאָרשט און שטראָפט — פאַר יעדער סעקונדע גליק שטראָפט ער! דער ווינט שטאַרקט זיך, הערסט! דאָס פאָרשט ער! דאָס פרעגט ער! אַזוי רעדט ער צום אָרעמען פאַריתומטן, שוואַכן מענטש! פון שטורם אַרויס! (עס דונערט) און שוין! ער האָט אַ זונה געפונען און שטראָפט. אומר ועושה! —

דוד

חנה־רויזע!

חנה־רויזע

(מיט צאָרן)

שווייג, אַז ער רעדט! (דער ווינט רייסט אויף דעם לאָדן פון פענסטער רעכסט. עס באַווייזן זיך פלאַמען. מיט שרעק) פלאַמען קומען צו מיר, דוד, פלאַמען!

דוד

(לויפט צו צום פענסטער ארויס, עס הערן זיך גלאָקן פון גאַס)

חנה־רויזע

(שפרינגט אָפּ לינקס)

עס קלינגט! די טומאה קלינגט! דער גיהנום! נאָך מיין פאַרזינדיקער נשמה קלינגט מען... איך גיי פון דער וועלט! איך גיי און אָן אַ וואָרט אין מויל... אָן וידוי! און אַזוי פאַרזינדיקט, דוד, ראַטעווע מיך, דוד. (גייענדיק צו אים מיט אויסגעשטרעקטע הענט) נאָר דיך איינעם האָב איך אויף דער וועלט, נאָר דיך איינעם!

דוד

(ווענדט זיך פון פענסטער, איילט צו איר)

נישט ווייט ברענט!

שמריה

(ארײנקומענדיק מיט צעשפּרײטע הענט, וואָס לאָזן זײ נישט צוזאַמען קומען)
דאָ, דאָ ברענט! ס׳גיהנום ברענט!

(ראַשער פאָרהאַנג)